

GYŐRI LÁSZLÓ
A teremtés előtt

Még nem tudja ontani,
amit ki akar mondani,
de belül már szénsavval, kicsi
kiejtetlen szavakkal van teli,
tele a pohár, csöppjei
készek már csordulni, ömleni.

Készek már idegszálai
szavakat hangba mártani,
ideggócai, sejtjei
ugrásra készek szítani,
lobbantani a parazsat.

Nőni kezd már az iszalag,
nyúlik már fölfele a hang,
mintha A volna, mintha É,
a beszéd eleje, kezdete,
dehogy habogás, vakogás,
neandervölgyi makogás,
a gügyögés, a gagyogás
teremtés előtti csobogás.

Láttam már ilyen patakot,
a hegyből éppen hogy kibukott,
még nem beszélt, a mondatot
csak akarta mondani, hogy
élek már, hogy itt vagyok.

Csörgedezik, zubog, csobog,
csiszolgatja a hangokat,
a hang már egyre gömbölyűbb,
egyre simábban hallani,
ahogy többet is összegyűjt,
s gördíti, gurítja, görgeti.

A felnőtt csak örli, képzeli,
hogy mindez értelem nélküli.

Egy tárgyra mutatok, mi ez,
nem mondja, mi, de már jelez,
még nem tudja kimondani,
de már jelzi, hogy tudja, mi,
azzal üzeni, hogy tudat
van már a koponyán belül,
és már ez is meg az is rávetül.

Van-e már benne akarat?
Van-e már benne öntudat,
van-e már benne gondolat,
kibogozható gombolyag?
Homály van benne, köd, homály,
de holnap már artikulál,
már ki fogja tudni mondani,
amit én nem tudtam mondani.